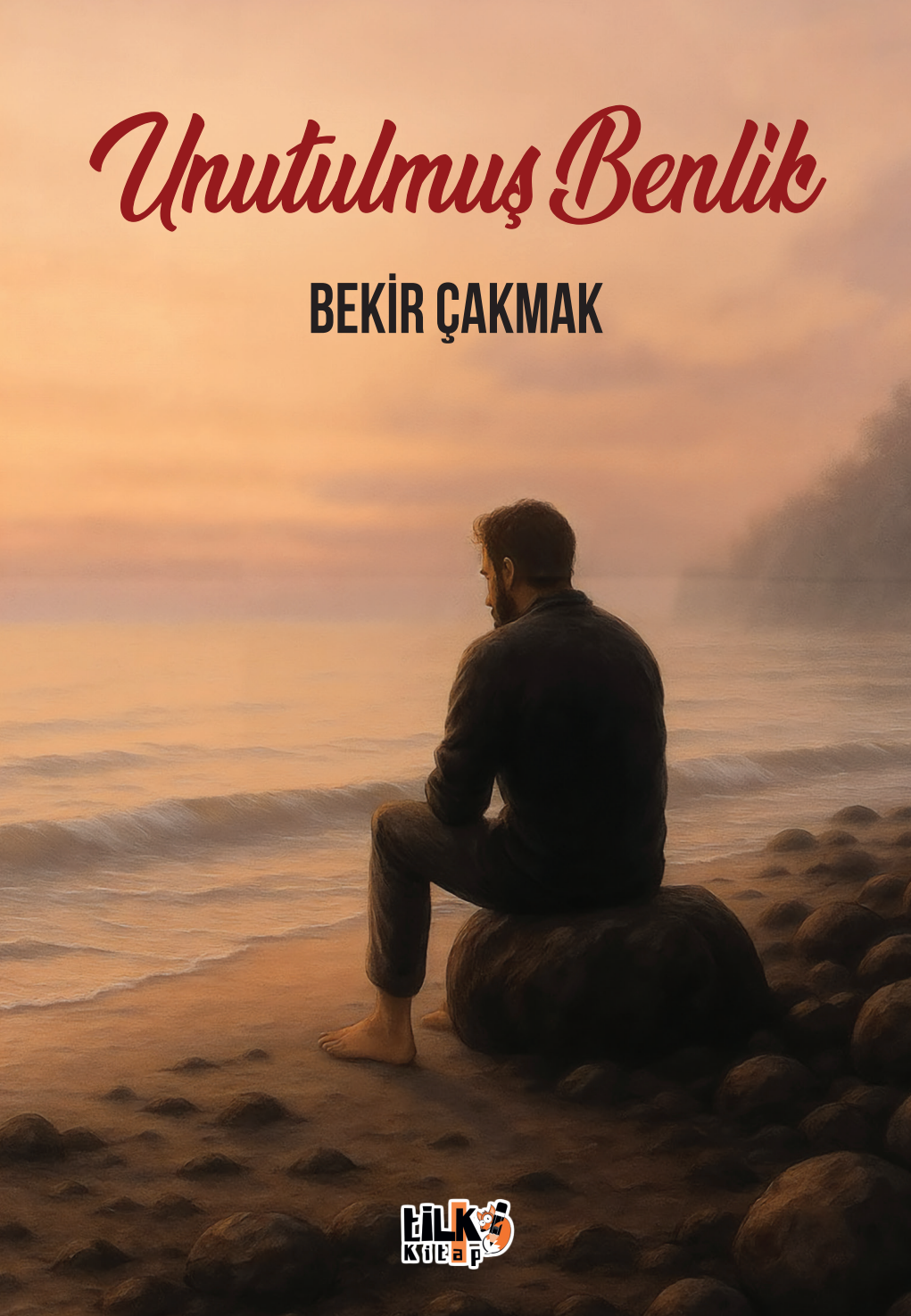
Unutulmuş Benlik

BEKİR ÇAKMAK

İLK Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Unutulmuş Benlik

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Aslan
Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım
Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

1.Basım, İstanbul, Eylül 2025
ISBN: 978-625-5896-80-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

UNUTULMUŞ BENLİK

Bekir Çakmak

ÖN SÖZ

Bazı hikâyeler anlatılmaz, yaşanır.

Ve bazı yaşanmışlıklar, kelimelere sığmaz; yalnızca satır aralarına sinmiş bir nefes gibi hissedilir.

Bu kitap, sıradan bir yolculuğun öyküsü değil. Bu, içimizde sessizce büyüyen o kırılgan ama dirençli sesin; her defasında bizi yeniden doğrultan, görünmeyen gücün; yani insan olmanın çıplak gerçekliğinin hikâyesidir.

Hepimiz bir yerde savrulduk. Bazen sevdiklerimizin yokluğunda, bazen kendimizi bile tanıyamadığımız bir gecede, bazen de hayatın sessizliğinde kaybolduk.

Ama unutma: En karanlık an, sabaha en yakın olandır.

Ve insan, her yıkımın ardından yeniden başlama hakkına sahiptir. Yeter ki düşüşüne saygı duysun ve yeniden kalkmayı göze alabilsin.

Bu sayfaları çevirirken yalnızca bir karakterin dönüşümünü değil, belki de kendi içindeki sesi bulacaksın.

Çünkü bu kitap, bir roman gibi görünse de aslında hepimizin içinde yazılmış, yarım kalmış bir mektuptur.

İmzası eksik bir hatırlatma: **"Sen hâlâ buradasın ve bu, hiç de az bir şey değil."**

Eğer bu satırları okuyorsan, hâlâ nefes alıyorsun. Ve her nefes, yeni bir başlangıca açılan kapıdır.

Kırıldığın yerlerden sızan ışığa izin ver. Çünkü en büyük değişimler, bazen en sessiz gecelerde başlar.

Ve eğer sen, tüm bu yaşanmışlığın içinde hâlâ umut edebiliyorsan zaten çoktan yola çıkmışsın demektir.

Hoş geldin.

Umarım bu kitap, senin de hikâyene dokunur.

Bekir Çakmak.

GİRİŞ

Ben Aşina Peya. Bu, en güçlü hissettiğim ama en zayıf olduğumu fark ettiğim zamanların hikâyesidir; umutla dolu sandığım anların, içten içe boşlukla oyulduğunu gördüğüm bir çağdır. Bazen her şey yolunda gidiyormuş gibi görünür, bazen tek bir an tüm düzeni paramparça ederdi.

Bu, aklın berrak, kalbin bulanık olduğu günlerin hikâyesidir; yürümekle kaçmak, başlamakla vazgeçmek arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu öğrendiğim zaman dilimidir. Kimi sabahlar kendimi talihin insafına bırakır, kimi geceler her şeyin kontrolümde olduğunu hayal ederdim.

En sıradan günlerimin bile içimde sessiz savaşlar doğurduğu oldu; ne zaferin tadını tam anlamıyla alabildim ne yenilginin yükünü sırtımdan atabildim. İnsanların bir ömür sakladığı kırgınlıkları, ben tek bir sabaha sığdırabildim.

Ve şimdi, hiçbir şeyin göründüğü gibi kalmayacağını biliyorum. Çünkü bu dünya, her seferinde yeni bir sınavı saklı tutar. Kimine armağan gibi gelir o sınav, kimine lanet gibi. Benim için hangisi olacağını henüz bilmiyorum. Belki de bilmek istemiyorum.

1. BÖLÜM

Hayatın en güzel tarafı, sen plan yaparken seni hiç ciddiye almamasıdır. Ne kadar hesap yaparsan yap, hep bir köşede sakladığı ufak bir sürprizi vardır. Ben, Aşina Peya. Otuz yıldır bu tuhaf oyunun figüranı olduğumu sanırdım ama galiba farkında olmadan başrole sürüklenmişim. Öyle bir başrol ki repliklerin çoğu aksilikten, dekoru ise bitmeyen bir eksiklik duygusundan ibaret.

O sabah kalktığımda içimde yersiz bir dinginlik vardı. Belki de kabullenmek, insanın kendine yapabileceği en büyük iyiliktir. Ne fazla umut yüklenmek gerekir ne de karamsarlığa gömülmek. Olacağı varsa olurdu. Ben de olana bakmayı seçerdim. Yine de içimde hafif bir merak dolaşıyordu. Bugün hangi küçük aksilik bana "Günaydın!" diyecek? Belki de hiçbir şey olmayacaktı. Belki de evren, bu sabah beni unutacaktı. Bu ihtimal bile tuhaf bir teselli gibi gelmişti.

Mutfağa geçip kahve makinesini çalıştırdım. Suyun ısınma sesi odanın sessizliğine karıştı. Tezgâhtaki eski kupaya gözüm takıldı. Üzerindeki çatlak, her sabah bana bakar gibi dururdu.

Sanki o kupa da benim gibi; tek parça görünse de içinde sızlayan bir boşluk taşıyordu.

Kahvemi alıp pencerenin önüne geçtim. Henüz kimse uyanmamıştı. Kaldırım taşları gece boyunca sakladıkları sırları sabaha devretmek için sabırsızlanıyor gibiydi. İçimden kısa bir cümle geçti:

Belki de en büyük şans, sabahları hâlâ bir şeyleri merak edebilmektir.

Yüzümde yarım bir gülümseme belirdi. Hayatın küçük sorularını büyüten bir adamdım ben. Neden bazı sabahlar daha sessiz, bazıları daha telaşlı olurdu? Neden insanın aklına en gereksiz fikirler hep kahve içerken üşüşürdü?

Anahtarlarımı cebime koydum. Çıkmadan önce masadaki eski deftere baktım. Kenarları kıvrılmış sayfalar arasına sıkıştırdığım cümleyi hatırladım:

Bazen kader, seni yalnızca sabrını ölçmek için oyalar.

O geceyi düşündüm. Ne kadar geç kaldığımı, ne kadar yorgun olduğumu… Ama yine de defteri kapatırken duyduğum o tuhaf huzuru… Belki de insanın tek tesellisi, kendi hikâyesine şahitlik edebilmesiydi.

Kapının eşiğinde bir an durdum. Derin bir nefes aldım. İçimde tanıdık bir kıpırtı vardı; her sabah aynı ama her seferinde yeni gibi gelen bir his. Sadece şunu biliyordum: Bir gün, en sıradan sabah bile insanın hayatına dönülmez bir iz bırakabilir.

Ve o gün, belki de şimdi başlıyordu.

Sokağa çıktım. Kapıyı kapatınca yüzüme vuran serinlikle boğuk bir ferahlık hissettim. Yaz başlamıştı ama İstanbul'un sabahları hâlâ kendini saklamaya çalışan bir serinliğe sahipti. Beş katlı

apartmanın önünde durup yukarı baktım. Binanın dökülmüş boyaları sabah ışığında daha da solgun görünüyordu. İkinci kattaki kiralık daireyi düşünürken aklımdan geçti:

Kendi evin olmayınca dünya biraz daha büyük olur.

Kaldırıma çıktım. Henüz sokak kalabalık değildi. Dükkânlar yeni yeni açılıyor, kepenklerin gıcırtısı şehrin uyanışına eşlik ediyordu. Birkaç erken kalkan esnaf sabah sigarasını yakmış, sessizliği bozmadan etrafa bakıyordu.

Gökyüzü berraktı. Güneş yükseliyordu ama henüz nazikti. Sıcaklık sadece belli belirsiz bir his olarak yüzümü yokluyordu. İstanbul yeni uyanıyordu. Belki de ben de öyleydim.

Yavaşça yürümeye başladım. Adımlarım kaldırımı ölçerken aklımda bir soru dönüyordu: Bugün her şey aynı mı kalacaktı yoksa bir köşede küçücük bir değişiklik mi saklanıyordu? Cevabını bilmeden yürüdüm.

Simitçi tezgâhına vardım. Tezgâhın arkasındaki genç uykulu gözlerle başını kaldırdı:

-Abi, her zamanki mi?

-Aynen, her zamanki.

Gülümsedi, yarım yamalak bir selam verdi. Poşeti uzatırken göz göze geldik. O bakışta bile küçük bir varoluş savaşı gizliydi.

Yoluma devam ederken elim poşette, aklım bin türlü ihtimaldeydi. İstanbul'un sabah saatini seviyordum. Henüz kimse kimseyi yargılamıyordu. Henüz günün kalabalığı insanın yüzündeki ifadeyi çürütmemiş oluyordu.

Bir minibüs ağır ağır yanımdan geçti. Fren sesi sabah sessizliğinde yankılandı. İçimden fısıldadım:

Hoş geldin, gün.

Durakta bekleyen dolmuşa yöneldim. Şoför başını kaldırmadan el etti. Kapının eşiğinde bir an tereddüt ettim. İçeride birkaç boş koltuk vardı. Orta sıraya geçtim. Cam kenarını hep severdim. Dünyayı izlemek için nefes alacak bir köşe bulmak iyiydi.

Dolmuşun kapısı kapanırken simit poşetini kucağıma aldım. Cebimdeki defteri yokladım. Parmaklarım kenarlarını hissedince içim yine burkuldu. Açıp bir sayfaya baktım. Geçen hafta yazdığım cümle gözüme çarptı:

Hiçbir şey yolunda gitmiyorsa, belki de yol değiştirmenin zamanı gelmiştir.

Tam gülümseyecekken dolmuş ani bir kalkış yaptı. Simit poşeti kaydı. Bir simit yuvarlana yuvarlana öne gitti. Eğildim, almaya çalışırken bir sarsıntı daha oldu. Başımı koltuğun arkalığına çarptım.

Şoför aynadan baktı. Sesinde mahcubiyet vardı:

-Abi, kusura bakma ya. Sabah sabah sarsıldın. Bende de dikkat kalmadı. Hakkını helal et.

Harika, diye düşündüm. *Daha yarım saat olmadı, evren provasına başladı bile.*

Simidi almak için uzandım. Bu kez defterim kucağımdan düştü. Öne çarpıp yere kaydı. Yavaşça toparlandım. Camdan dışarı baktım. Sabahın telaşı dolmuşun içine doluyordu. Hava hâlâ serindi ama çok geçmeden o nemli sıcaklığı göstereceğini hissediyordum.

Cebimdeki bozuklukları yokladım. Gözüm saate kaydı. Yetişmek için hâlâ zaman vardı. Yine de içimde o tanıdık telaş… Dolmuş ilerledikçe nefesler birbirine karıştı. Yanımdaki koltuk doldu. Başımı yana çevirip camdan dışarı baktım. Sessizce içimden söyledim:

Belki de şanssızlık, hikâyenin biraz daha eğlenceli olması için vardır.

Ve pencerenin ardından İstanbul'un uyanışını izlerken, küçük umut cümlesi ağır ağır büyüdü:

Bugün, ne olursa olsun denemeye değer.

2. BÖLÜM

Odasının kapısı açıktı. İçeriden klimayla karışık hafif bir kahve kokusu geliyordu. Karşımdaki masa, üstü titizlikle düzenlenmiş evraklarla doluydu. Duvarlarda kalın çerçeveli iki sertifika, bir de eski bir takvim asılıydı.

Karşımdaki adam başını kaldırdı. Gözlüklerinin ardından yüzüme baktı. Ne söyleyeceğini tartar gibi bir hâli vardı. Elindeki kalemi masaya bıraktı.

-Aşina Bey, hoş geldiniz. Buyurun, oturun.

Koltuk yumuşaktı. Oturduğum an fark ettim, burası tanıdığım hiçbir yere benzemiyordu. Ne eski iş yerimdeki gibi başıboş bir düzensizlik ne de evimdeki sessizlik… Burada her şey, biraz daha dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. O arada ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim. Karşımdaki adam dosyalarına göz gezdirirken ben de kendi iç sesimi susturmaya çalışıyordum.

"Belki de bu defa başka bir şey olur." diye düşündüm. *"Belki de her sabah aynı yorgunluğa uyanmak zorunda kalmam."*

Adam başını kaldırdı. Kaşlarının arasındaki çizgi biraz yumuşamıştı.

-Öz geçmişinizi inceledik. Deneyiminiz epey çeşitli. Bu iyi bir şey. Ama aynı zamanda çok sık iş değiştirmişsiniz.

Gülümsedim. Bu cümleyi daha önce de duymuştum. Ama ilk defa utanmak yerine kabullenmiştim.

-Evet, haklısınız. Ama sanırım hep biraz daha iyi bir yer aradım.

O anda içimden bir ses, kendime bile itiraf etmediğim bir cümleyi fısıldadı:

"Belki de ben hep kendimi aradım."

Adam kalemi tekrar eline aldı. Sayfaları karıştırırken göz ucuyla bana bakıyordu. Sanki kararını yarı yarıya vermiş gibiydi.

Bir süre daha sessizlik oldu. Bu defa ben bozmak istedim.

-Bir sorum olacak. Burada çalışmaya başlarsam, en çok neyi önemsememi beklersiniz?

Adam başını hafifçe eğdi. Bu soruyu beklemiyormuş gibi bir hâli vardı. Masanın üzerinde duran saate baktı, sonra gözlüklerini çıkarıp kenara koydu.

-En çok istikrar diyebilirim. Burada kimsenin bir sabah ansızın vazgeçmesini istemeyiz.

Tam o an, içimde tanıdık bir dürtü kıpırdadı. Yine o soru:

"Peki ben bunu yapabilir miyim?"

Bir an sessizlik oldu. Masanın üzerindeki saate baktım. İbrelerin yavaş ilerleyişi sanki her saniyeyi daha uzun kılıyordu.

Adam gözlüklerini tekrar taktı, önümdeki kâğıtları toparladı. Dosyalardan birini açıp içindeki listeye göz gezdirdi.

-Muhasebe tecrübeniz birden fazla sektörde olmuş. Şirketlerin ölçekleri de farklı. Bu çeşitlilik bazıları için avantajdır ama bazıları için de istikrarsızlık göstergesidir.

Kısa bir nefes aldım. Bu cümleyi başka yerlerde de işitmiştim. Ama bu kez hazırlıklıydım.

-Evet, biliyorum. Ama ben her gittiğim yerde işin temeline sadık kaldım. Rakamlar nereye giderse gitsin, dengeyi bulmak benim için hep aynı önemdeydi. Sadece bazen bulunduğun yer, sana ait olmadığını belli ediyor.

Adam başını hafifçe salladı. Bu kez yüzünde yargılayıcı bir ifade yoktu. Sadece anlamaya çalışan bir bakış vardı.

-Peki şunu sorayım; bu şirkette muhasebe düzeni biraz karmaşıktır. Tek bir kalemde on farklı hesabı aynı tabloda tutmanız gerekir. Bizim sistemimizde hata payı çok düşüktür. Böyle bir sorumluluğu üstlenebilir misiniz?

İçimden, *"Sorumluluk mu? Ben ömrüm boyunca bu kelimenin gölgesinde yaşadım."* demek geldi. Ama gülümseyerek başımı salladım.

-Benim işim hep detayları fark etmek oldu. Bazen hataları önce ben buldum, bazen de hatalar beni buldu. Ama sonuçta düzeni kurmayı başardım.

Adam birkaç saniye düşündü. Elindeki kalemi masaya bıraktı, ellerini kavuşturdu.

-Güzel cevap. Son bir sorum daha var.

Gözlerini tam gözlerime dikti.

-Bu işte uzun süre kalacağınıza dair kendinize ne kadar güveniyorsunuz?

O soru, bir an içimde tuhaf bir sızı yaptı. Ne kadar dürüst olursam olayım, kesin cevap vermeyi hiç beceremediğimiştim. Hayatın yarın ne göstereceğini kim bilebilirdi ki?

Ama yine de başımı dik tuttum. Sesim normal tonumdan biraz daha yumuşak çıktı.

-Bunu size yüzde yüz garanti edemem. Ama en azından bugünkü kararı, dün yaşadıklarımla kıyaslamadan almayı öğrenmeye başladım.

O an fark ettim ki, bu cümleyi ilk defa o anda uydurmuyordum. Belki de hep içimde bir yerlerde hazır duruyordu.

Adam hafifçe gülümsedi. Masanın üzerindeki zile parmağını bastırdı.

-Birazdan sizi insan kaynaklarına yönlendireceğim. Kısa bir değerlendirme yapılacak. Lütfen bekleme salonuna geçin.

Başımı eğdim. Ayağa kalkarken koltuğun kenarına elim çarptı, hafif bir sarsıntıyla geri döndü. Ufak bir talihsizlik daha. Tam bana göre.

Kapıya yürürken içimden geçirdim:

"Belki de bu defa, ufak aksilikler büyük kararları bozmaz."

Ve kapıyı sessizce kapattım.

Koridor, içeridekinden daha serindi. Gözüm yerdeki ince, solmuş halıya takıldı. Birkaç adım ilerleyip bekleme salonuna geçtim. Eski, plastik sandalyelerden birine oturdum.

Tam oturduğum anda cebimde telefonun titrediğini fark ettim. Sessize almayı unutmuşum. Ekranda banka mesajı belirdi:

Elektrik faturanız otomatik ödemeden tahsil edilmiştir.

Hafif bir nefes verdim. Şu an en son hatırlamak istediğim şey, elektrik faturasının hesabımdaki son parayı süpürmüş olmasıydı.

İçimden *"Güzel, bu da bitti."* dedim. Sanki hesaplarımı kapatmak için muhteşem bir gün seçmiştim.

Bir görevli geldi. Elinde küçük bir form vardı. Yüzünde mekanik bir gülümseme:

-Aşina Bey, bunu doldurabilir misiniz?

Kâğıdı aldım. Kimlik bilgilerim, iletişim numaram, acil durumda aranacak kişi… Kısaca insanın bütün kırılgan noktalarını tek sayfaya dizmişlerdi.

Kalemi elime aldım. İlk satırı doldururken kalem elimde çat diye ortadan ikiye ayrıldı. Görevliyle göz göze geldik. O bir şey söylemeden yedek kalem aramaya gitti. Ben elimde kırık kalemi tutup birkaç saniye öylece kaldım.

"Bazen kaderin mizah anlayışı fazla ince oluyor." dedim içimden.

Görevli geri döndü, yeni bir kalem uzattı. Bu defa dikkatlice doldurdum. Kâğıdı teslim edip teşekkür ettim. Tam yerine oturmuştum ki sandalyenin bacağı gıcırdayarak bir parmak alçaldı. Sanki oturduğum yer bile benimle dalga geçiyordu.

Gülmemek için dudağımı ısırdım. O sırada kapının önündeki panoda yan yana asılmış çerçeveler dikkatimi çekti. Şirketin "Ayın Çalışanı" fotoğraflarıydı. Her karede gülümseyen başka bir yüz. Bir an kendime sordum:

"Acaba bir gün benim de gülümseyen bir fotoğrafımı bir duvara asarlar mı?"

Tam o sırada sandalyenin diğer bacağı da hafifçe esnedi. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yerine oturdu.

Derin bir nefes aldım. Bütün bunlar bir sınavsa, ben sabır kotamın çoğunu bu sabah doldurmuştum. Yine de vazgeçmeyi düşünmedim. Çünkü şunu öğrenmiştim:

Bazen küçük talihsizlikler, insanın direnme kasını güçlendirir.

O sırada kapı açıldı. Görevli başını uzatıp adımı çağırdı.

-Aşina Bey, insan kaynakları görüşmesine hazırsınız.

Ayağa kalktım. Omzumda kırık kalemin ağırlığı, cebimde boş cüzdanın soğukluğu, içimde hâlâ devam eden o inatçı umut vardı.

Ve hepsiyle birlikte kapıya yürüdüm.

Kapıdan içeri girdim. İnsan kaynakları odası, beklediğimden daha küçüktü. Bir masa, iki sandalye ve köşede tek yapraklı plastik bir çiçek… Duvarlar boyanmamış gibiydi; eski lekeler göz hizasında kalmıştı.

Karşımda oturan kadın başını kaldırdı. Yüzünde mekanik bir nezaket ifadesi vardı.

-Buyurun, Aşina Bey. Oturun lütfen.

Sandalyeye geçtim. Otururken kollarımın titrediğini fark ettim. Gergin değildim aslında. Daha çok, bütün sabah birikmiş ufak tefek aksiliklerin tuhaf bir ağırlığı vardı üstümde.

Kadın kâğıtları düzenledi. Bir kalemle işaret koyduğu yerlere bakıyordu.

-Önce birkaç standart sorumuz olacak. Hazır mısınız?

Başımı salladım. Sesim çıkmayacak sandım ama çıktığı kadar çıktı.

-Hazırım.

Kadın gözlüğünü düzeltti.

-Bu pozisyonda çalışmak için en güçlü yanınız nedir?

-Detaylara dikkat etmek. Rakamlarla aram iyidir. Uzun süre masa başında çalışabilirim.

Kadın başını eğip bir not aldı. O an, nefesimi normal tutmayı başardım. Ta ki dışarıdaki koridorda ince bir alarm sesi yükselene kadar…

Önce kısa bir bip bip sesi… Sonra kesildi. Sonra tekrar başladı. Kadın da ben de kulak kabarttık. Birkaç saniye sessizlik oldu. Tam konuşmaya devam edecekken, alarm bu kez daha tiz bir ötmeye başladı.

Kadın gözlerini devirdi.

-Yangın tatbikatı var galiba. Kusura bakmayın, devam edelim.

Alarmın sesi gittikçe sıklaştı. Gülmemek için dudağımı ısırdım. Böyle bir şeyi kim öngörebilirdi ki? İçimde ince bir isyan büyüdü. Tam sorulara dönmek üzereyken kadının telefonuna mesaj düştü. Ekranına baktı, kısaca başını salladı.

-Beş dakika mola vereceğiz. Lütfen koridorda bekleyin.

Ayağa kalktım. Kapıya yürürken alarmın sesi kulaklarımda uğuldayıp duruyordu. İçimden *"Tam bana yakışır bir final."* diye geçirdim.

Koridora çıktım. Sandalyeme geri döndüm. O an tuhaf bir çaresizlik hissettim. Sanki hayatın bana söylemek istediği tek cümle şuydu:

"Olmayacaksa, uğraşma."

Ama tam o düşünceyi aklımdan kovmaya çalışırken, yangın alarmı ansızın sustu. Ortalık bir an bomboş sessizliğe gömüldü. Hemen arkasından kapı açıldı. Aynı kadın elinde kalemle başını uzattı.

-Buyurun, devam edelim.

İçeri tekrar geçtim. Sandalyeye otururken kalbim çarpıyordu. Kadın dosyayı açtı, kaldığı yerden okumaya başladı.

-Peki, son olarak sormak istiyorum; sizi bu pozisyona iten en önemli motivasyon nedir?

Bir an ağzım kurudu. Cümle aklımda şekillenmeden dudaklarımdan döküldü:

-Bir şeylerin sonunda yoluna girmesi umudu.

O an, tam bu cümlenin ağırlığı içime çökmüşken, masanın üstündeki plastik çiçek devrildi, ve lastikten yaprağı dosyanın üzerine düştü. Kadın dosyayı kapattı. Hafif bir gülümsemeyle kalemini kenara koydu.

-Teşekkür ederim, Aşina Bey. Biz size dönüş yapacağız.

Dönüş yapacağız.

O kadar çok duymuştum ki bu cümleyi, içimde bir yer otomatik olarak pes etti.

Ama yine de ayağa kalkarken, içimde ufacık bir inat kalmıştı. Belki de o inat, insanın hayatta kalma biçimiydi.

Kapıya yürüdüm. Elim tokmağa uzanırken, o tuhaf sabahın her detayını düşündüm: Kırık kalem, düşürdüğüm simidim, sandalye gıcırtısı, yangın alarmı, başımı çarptığım minibüs, devrilen plastik çiçek…

Gülsem mi üzülsem mi bilmeden kapıyı araladım.

Ve aklımdan son bir cümle geçti:

"Belki de bir gün bu hikâyeyi başkalarına anlatır ve 'Bütün bunlar sadece başlangıçtı,' derim."

3.BÖLÜM

Saat 12:35'ti. Karnım guruldayacak gibi değil, neredeyse bağırıyordu. O kadar uzun süredir hiçbir şey yememiştim ki midem sanki bana isyan dilekçesi hazırlıyordu.

Köşedeki küçük lokantayı görünce başka bir şey düşünemedim. Kapısında "Ev Yemekleri" yazıyordu. O an ev falan hayal etmedim, sadece sıcak bir tabak gözüme kestirdim.

İçeri girdim. Loş bir salon, eski masa örtüleri, duvarda güneşte solmuş bir tablo… Sanki yıllardır hiçbir şey değişmemişti. Bu bana iyi bile geldi. Değişmeyen bir yer görmek, insana garip bir güven veriyordu.

Boş bir masa buldum. Otururken sandalyenin bacağı hafifçe esnedi, "Aman!" dedim, "Bugün üstüme yıkılmasın bari."

Garson yaklaştı. Yorgun bir nezaketle başını eğdi:

-Efendim, ne alırsınız?

-Bir tabak kuru fasulye, bir de ayran lütfen.

-Hemen, efendim.

Kendinden kaçan bir adam...
Bir adada yeniden doğan bir ruh...
Ve kalbin karanlığından geçen bir yolculuk.

Aşina Peya, hayatta hep yanlış yerde olduğunu düşünen, yitik bir gençti. Ancak hayat onu hiç bilmediği bir adaya, kendi iç sesine mahkûm etti. Sessizlikten başka hiçbir şeyin konuşmadığı bu adada, kendiyle yüzleşti.

Unutulmuş Benlik, sadece bir kurtuluş değil, bir kabul hikâyesi. Bu roman; yalnızlıktan, utançtan, acıdan bir hayat çıkarmayı başaranların, kendini affetmeyi öğrenenlerin, içsel bir devrim yaşayanların kitabı.

Eğer bir gün "Ben kimim?" sorusunu kendine sorduysan, cevap bu sayfalarda gizli olabilir. Bu kitap bir hayatta kalma hikâyesi değil, yeniden doğmayı seçen bir ruhun romanı.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5896-80-3